

i Pengehjælp, og ingen f. Eks. i det højeste 4 eller 5 Kr. Det vilde jo ogsaa bl. a. af Hensyn til de talrige Overflytninger være upraktisk, om Maksimumspengehjælpen var forskellig i Kasserne. — Det kan altsaa slaas fast, at alle Kasser har Pengehjælpssatser indtil 6 Kr., og at Maksimum, der kan ydes et Medlem, ikke beregnes efter den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste paa Egnen; men derimod efter de paagældende Medlemmers gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste. I Overensstemmelse hermed er Forslaget derfor nu affattet.

I denne Forbindelse bemærkes iøvrigt, at man har haft under Overvejelse, om det fastsatte Minimum for Pengehjælpen, 40 Øre, der stammer fra den første Sygekasselov af 1892, ikke burde ændres, enten saaledes at man forhøjede Beløbet under Hensyn til Pengenes nuværende Købeevne, f. Eks. til 1 Kr., eller saaledes, at man lod Minimum være 0, d. v. s. gjorde det til en frivillig Sag for alle Medlemmer, om de helt vil unklade at sikre sig Pengehjælp. Som det fremgaar af den som Bilag 1 trykte Skrivelse (Punkt 4), nærer Sygekassenævnet Betænelighed ved at anbefale en Forhøjelse af Minimummet, hvorimod Nævnet er stemt for at nedsætte dette til 0. Ministeriet deler imidlertid ikke den af Nævnet hævdede Opfattelse, at den gældende Mindstesats ikke længer har nogen særlig social Betydning, idet man formener, at selv en saa lille Pengehjælp i Sygdomstilfælde vil kunne have sin Betydning f. Eks. til Dækning af Medicinudgifter, som paahviler Medlemmet selv, og man mener derfor ikke, at der bør gives Adgang til Fritagelse for Pengehjælpsydelse udover, hvad der allerede gælder ifølge Sygekasseloven, jfr. dennes § 22, Stk. 1 Nr. 3 og Forslagets § 22, Stk. 1 Nr. 2. Da man paa den anden Side kan tiltræde Nævnets Betænelighed ved at forhøje Pengehjælps Minimum, har man ladet dette forblive uforandret.

Som nyt Nr. 4 er i Stk. 1 tilføjet en Bestemmelse, hvorefter Kasserne er forpligtede til at udrede $\frac{3}{4}$ af Betalingen for Insulin og Leverpreparater, jfr. Bemærkningerne ovenfor under c.

Sygekasselovens § 19, Stk. 2 og 3, er flyttet henholdsvis til § 35, Stk. 3, og § 80, Stk. 1.

Som nyt Stk. 2 er optaget den Bestemmelse, der nu findes i Sygekasselovens § 22, Stk. 1, Nr. 9, hvorefter Kassens Pligt til at yde Sygehjælp bortfalder, naar vedkommende nægter at lade sig indlægge paa Sygehus eller at underkaste sig nødvendig Sygebehandling. Som den staar nu, er

Bestemmelsens Anvendelse afhængig af, at Sygekassen har vedtaget at optage den i sin Vedtægt. Bestemmelsen, — der forøvrigt vist findes i alle Vedtægter — bør imidlertid være obligatorisk og har da sin naturlige Plads i den heromhandlede Paragraf. I Bestemmelsen har man indføjet, at Bestyrelsens Forlangende maa være fremsat paa Grundlag af Lægens Erklæring.

Som Stk. 3 og 4 har man optaget de Bestemmelser, som nu indeholdes i Sygekasselovens § 20. I Stk. 3 har man tilføjet en Bestemmelse om, at Ventetiden ikke gælder, naar et Sygekassemedlems Børn indmeldes før det 15. Aar. Da disse Børn under nævnte Alder omfattes af Faderens eller Moderens Medlemsret, bør der ikke, naar de ved 15 Aars Alderen overgaar til at blive selvstændige Medlemmer, kunne indtræde en Periode, hvor de ikke har Ret til Sygehjælp.

Til § 19.

Svarer til Sygekasselovens § 23. Man har anset det for rimeligt at forlænge Perioden for Ydelsen af den heromhandlede Barselhjælp fra 10 til 14 Dage; endvidere har man slettet den specielle Henvisning til Fabriklovens § 29, da den ikke er nødvendig. Endelig er Bestemmelsen ændret, saaledes at paagældende ved tilstødende Sygdom ogsaa indenfor de nævnte Dage har Krav paa sædvanlig Hjælp af Kassen.

Til § 20.

Stk. 1 som Sygekasselovens § 24, Stk. 1.

Stk. 2 svarer til Sygekasselovens § 24, Stk. 2; men medens denne Bestemmelse henviser den, der har opbrugt Hjælpen, til enten at overgaa til at være bidragydende Medlem (med hvilende Medlemsret) eller udtræde af Kassen, siger Forslaget blot, at „den paagældende overgaar til at være bidragydende Medlem (med hvilende Medlemsret)“. Denne Overgang sker altsaa uden nogen Begæring fra Medlemmets Side; og saaledes bør det være under Hensyn til Ønskeligheden af at bevare paagældende i Sygeforsikringen (omend kun med hvilende Medlemsret) og dermed i Invalidforsikringen. Saafremt Medlemmet vil udtræde, maa han positivt melde sig ud.

Stk. 3 svarer til Sygekasselovens § 24, Stk. 3. Med Henblik paa den forestaaende Revision af Forsørgelseslovgivningen, har man i Stedet for at henvise til Fattiglovens § 63 henvist til Lovgivningen om offentlig Forsorg, hvorunder Fattigloven, saalænge den gælder, naturligvis falder. — Den nugældende Bestemmelse om, at Syge-